
Bílá žena

Mlčky mu nalila polévku a požádala ho, aby se posadil. Podala mu misku a pak se pustila do krájení chleba.

Věděla, že by neměla před manželem nic skrývat, ale z určitých důvodů se domnívala, že na to má právo. Spolu s drakem před ním schovala i králíka z růžového jadeitu. Vyndávala ho, jen když Isaac nebyl doma. To ho pak držela v dlani, hladila a těšila se s ním. Skoro jí připadalo, jako by vedla ještě jeden život, a svým způsobem tomu tak bylo. Manžel trávil spoustu času mimo domov a ona si připadala jako vdova. A když se konečně vrátil, mluvil jenom o domorodcích, a Emily se vůbec necítila jako jeho žena.

Ani tehdy ne, když za ní každou sedmou noc přišel s omluvou. Dokonce ani v těch nejdůvěrnějších chvílích, kdy by si měli být nejbliž, si nepřipadala jako jeho životní družka.

„A ten jejich zvyk *haina!*“ vykřikoval, jak míval ve zvyku, přestože tu byli jen oni dva. „Dávat svoje děti na výchovu do jiných rodin! Oni tvrdí, že je to další způsob, jak lze udržet populaci v rovnováze. Ti, kteří mají dětí hodně, se o ně podělí s těmi, kteří žádné nemají. Ale já s nimi zatočím, Emily! Povím jim, že si Bůh přeje, aby se každý staral o svoje potomky a nerozdával je sousedům jako kuřata!“

Sledovala, jak hltá a polévka mu kape na bílou košili. Bude ji muset vyvařit, aby z ní skvrny vůbec dostala. Sotva spolykal jídlo, znovu začal řečnit.

„Isaacu,“ oslovila ho tiše, zatímco sledovala, jak oblaka valící se po noční obloze zastíňují hvězdy. Bude pršet? *Zase?* „Isaacu, do střechy zatéká.“

Zarazil se uprostřed věty a zamračil se. „Cože?“

„Máme dřevou střechu. Musela jsem uvnitř rozestavit hrnce a vědra.“

Otráveně mávl rukou. „Řeknu domorodcům, aby na ni přihodili nějaké došky.“ A zase začal kázat.

„Isaacu, chci pořádný dům.“

Položil lžici do misky. „Já vás chápu, Emily, věřte mi. A slibuju vám, že až se vrátím z Kau, pustíme se do stavby. Zasloužíte si slušné bydlení, to nepopírám.“

„Kdy odjíte?“

„Zítra! Podle reverenda Michaelse je tam spousta duší, které...“

„Tak brzy?“ naježila se. „Isaacu, ten dům mi slibujete už rok!“ Srdce jí zběsile tlouklo. Copak netuší, co pro ni pořádné stavení znamená? Není to jenom příbytek, ale i kotva – chrám civilizace. MacKenzie do její duše zaslal vzrušení a ona znovu zatoužila po dobrodružství, což by ale znamenalo přiblížit se domorodcům, a to ji děsilo. Kdepak. Ona ten dům nezbytně potřebuje, aby si zachovala zdravý rozum.

Káravě se na ni podíval. „Naším úkolem je přivádět zdejší duše k Pánu, ne si tu hovět v pohodlí a přepychu!“

Když se tu noc Isaac položil vedle ní na hromadu tkaných rohoží, která jim sloužila jako lůžko, Emily mu oznámila: „Nedám vám svolení, dokud nebudu mít opravdový dům. V téhle chýši s vámi odmítám dál líhat!“

„Ženská!“ obořil se na ni podrážděně. „Je povinností manželky ukájet potřeby muže a dát mu děti!“

„A manželovou povinností zase je uspokojovat potřeby ženy včetně práva na řádnou domácnost! Do té doby máte utrum!“

Druhý den se začalo se stavbou.

Přízemní domek byl postavený z lávového kamene, těžného na nedalekém ostrohu. Obydlí mělo čtyři místnosti, dřevěnou podlahu, malý krb a okna. Střechu potřeli mariňáckým dehtem, aby do ní nezatékalo. Nábytek vyrobil Isaac – obyčejné stoly a židle, knihovničku a postel. Příbytek to byl více než skromný, ale v porovnání s chýší z trávy si značně polepšili a Emily byla nadmíru spokojená.

Když se na moři objevila *Poštołka*, vydrhla podlahy, narovнала závěsy, vyleštila těch několik mosazných a stříbrných kousků, které si přivezla z domova, vyzdobila dům květinami a nakonec se převlékla do oblíbených denních šatů a na krk si připnula medailonek.

Kapitána přivítala ve dveřích a potěšilo ji, jak se tváří. „Dobrý den přeju, Emily,“ zvolal. „Koukám, že vám manžel konečně postavil pořádný dům.“

Stěží mohla mluvit. Od posledního setkání uplynulo šest měsíců. Tehdy spolu pouštěli čínského draka, on stál za ní a mimoděk ji objímal rukama.

„Chtělo to jen trochu trpělivosti a přesvědčování,“ odpověděla.

Vtom se před ní objevil nabručený námořník, jenž kapitána doprovázel. Nesl dřevěnou bednu, kterou jí bez dlouhých cavyků postavil k nohám. Pak kývl na pozdrav a odešel.

„Dovolil jsem si vám přinést pár věcí, které byste mohla potřebovat,“ vysvětloval Farrow. „Koloniály na severozápadě jsou pozoruhodně dobře zásobené. Kromě toho jsem obchodoval s kapitány ostatních lodí.“

Emily sledovala námořníka, jak se šine po pěšině k přístavu, kde na něho čeká Clarkson, aby se s ním dal do řeči. Vzápětí ale obrátila pozornost k bedně, kterou kapitán otvíral.

„Mohl jsem vám přivést kožešiny a mroží kly, ale k čemu by vám tu byly?“

Emily vyvalila oči, neboť v bedně se ukrývaly štočky bavlněné látky a mušelínu, plechovka másla, jehly, špendlíky a spousta dalších věcí. „Ach,“ užasla. „Ty svíce přišly jako na zavalanou. Ani nevím, jak vám mám poděkovat, kapitáne Farrowe.“

Pozorně si ji prohlížel. „Děje se něco, Emily?“

Pohlédla k přístavu. „Obávám se, že ano. Po vaší poslední návštěvě začal pan Clarkson v mé přítomnosti trousit nevhodné poznámky.“

MacKenzie povytáhl obočí. „Clarkson je malá nadutá ropucha, které se tu bohužel nedá vyhnout. K životu v odlehlých končinách, kde neplatí takřka žádné zákony, podobné typy želbohu patří. Co povídal?“

„Netroufám si jeho slova opakovat, ale vyplývalo z nich, že vy a já...“ Provinile se odmlčela.

Zůstal na ni zírat. „Toho by se neodvážil,“ pravil nevěřicně. „Ani tak habebný tvor, jako je Clarkson, by neklesl tak nízko, aby špinil dobré jméno kazatelovy ženy.“ Zarazil se. Musel ovládnout hněv. „Promluví s ním. Buďte bez obav.“

Druhý den chodil správce přístavu s monoklem na oku a odmítal o tom mluvit.

Tentokrát je čekaly pouze čtyři společné dny. Farrow se zdržel jen na tak dlouho, aby poddaní náčelníka Holokaie stačili pokácet santalové stromy a kmeny dotáhnout do přístavu. Tam je naložili na čluny a odvezli k *Poš-*

tolce. Emily a MacKenzie mezitím chodili na dlouhé procházky. Ačkoliv zachovávali dekorum, stále hůř a hůř odolávali vzájemné touze.

U vodopádů Mo' o zůstali stát na vysokém útesu a sledovali, jak se voda řítí do laguny. Na tomto kouzelném místě, kde podle pověsti dlí duch draka a kam domorodci nosí dary svým bohům, Farrow poznamenal: „Umím si představit, že Havajci nevědí, co si mají o vašem domě myslet.“ Řekl to jenom proto, aby vyplnil ticho, které se mezi nimi rozhostilo. Sám sebe se ptal, zda náhodou oba nesdílejí zakázané myšlenky, a rázem mu bylo nepříjemně. Emily je vdaná žena. Potřeboval slova, která by postavila zeď mezi ním a nebezpečnými úvahami.

„Muži přinášeli kameny z pláže,“ vysvětlovala, „a Isaac jim ukazoval, jak je mají skládat do řad a zpevňovat maltou. Lidé se tlačili okolo a dychtivě ho sledovali. Velekněžka Pua přicházela častěji, než jsem očekávala. Zvláště ona projevovala o náš dům mimořádný zájem. Jednou se mě dokonce zptala, kde budu spát. Ukázala jsem jí, kde budeme mít ložnici. Stoupla si tam a skoro celé odpoledne prozpěvovala. Netuším proč.“

MacKenzie potlačil úsměv. Dobře věděl, co měla místní léčitelka a strážkyně plodnosti za lubem.

„Pua má pozoruhodnou zásobu lektvarů a léčivých bylin,“ pokračovala Emily. Poryv větru je zahalil do příjemného mlžného oparu, z něhož se vytvořila duha. „Viděla jsem ji ošetřovat zraněné muže a nestačila žasnout. Rány se nezanítily a ti lidé netrpěli horečkou.“

„Znalost léčivých bylin se předává z generace na generaci. Umím si představit dlouhou řadu pokusů i omylů, která za tím stojí, a taky radost s jakou by to studovali evropští lékaři. Pochybuju, že by Pua byla ochotná podělit se o svoje vědomosti.“

„Sama bych se ledacos ráda dozvěděla, ale potíží je v tom, že zdejší medicína je provázaná s pohanským náboženstvím a čarodějnictvím. Stěžovala jsem si na bolest hlavy a ona mi dala jakousi bylinu, abych si z ní uvařila čaj. Potud je všechno v pořádku, ale při jeho popíjení se prý musím modlit k bohu Lonovi, jinak prý nezabírá.“

Oba se odmlčeli. Ocitli se uprostřed ráje, kde je nikdo neuvidí. MacKenzie si ale zakládal na své cti a Emily věděla, že je Bůh nespouští z očí.

Dva dny před odjezdem kapitán ukázal Emily lávové pole. Ve vesnici se proslýchalo, že se otevřel nový jícen, z něhož se řine „krev“ bohyně Pele. „Z lodi je vidět sloupec kouře. Erupce není velká. Země se ani neza-

chvěla. Klidně můžeme nahoru dojet na koni a porozhlédnout se tam, jestli chcete.“

Vydali se na cestu, ale uprostřed pralesa museli sesednout a uvázat zvířata ke stromu. Emily ucítila síru a sopečný plyn. Ve vzduchu se vznášel dým a odporný zápach. Víc než hodinu stoupali nerovným terénem, dokud nevyšli z lesa. Rozprostřelo se před nimi černé lávové pole, jehož stáří MacKenzie odhadoval na stovky let.

Stanuli na okraji něčeho, co vypadalo jako úzká červená řeka. Po jejich pravici se táhla nehostinná poušť a postupně se zvedala až ke vzdálené hoře Kilauea. Vlevo, daleko od nich, k nebi stoupala mračna páry, jak žhavá láva kaskádovitě stékala do oceánu. Vzduch byl horký a plný sazí. Emily fascinoval žhavý červený proud, deroucí se zpod tvrdé šedé skály jako ohnivá krev prýšticí z přetáté tepny. Zuřivý, násilný tok. *Ostrov ožtvá. Pele se probouzí z dlouhého spánku.*

„Tady vidíte, jak lidé, kteří nemají poněti o Všemohoucím a nikdy neslyšeli o Mojžíšovi nebo Abrahámovi, přišli ke svým bohům,“ prohlásil MacKenzie. „Zrodili se z této lávy. Rozhlédněte se kolem sebe, Emily. Tady se země stále vytváří.“

Z širokého jícnu poblíž jejích nohou vyšplíchl proud červené vazké hmoty, rozšiřoval se a tmavěl, jak vychládal. Na jeho povrchu se vytvářely zajímavé vzory. Emily cítila sílu Pele, sílu Havaje.

A také sílu MacKenzieho Farrowa, který stál vedle ní.

Večer před jeho odjezdem se rozplakala. Rozpačitě ji uchopil do náruče. Nemohl vědět, kdo stojí poblíž a sleduje je, anebo jestli se nečekaně nevrátí reverend. Pokoušel se Emily utěšit.

„Nejhorší je ta osamělost,“ vzlykala. „I když tu Isaac je, pořád pracuje. Překládá evangelium do havajštiny. Nejsou tu bílé ženy až na ty, které tudy projíždějí na jiné misie. V Koně žijí tři misionářské rodiny a bílých žen je tam dohromady sedm. Závidím jim. Požádala jsem radu, aby nám sem někoho poslali, ale moji prosbu zatím nikdo nevyslyšel.“

Pravý důvod svého pláče nepřiznala. MacKenzie to přesto věděl. I jemu se chtělo brečet ze stejného důvodu.

„**B**ýt moc nemocní, mika Kalono,“ vysvětloval Kumu. Isaac se pohyboval v oblasti, kam noha bílého muže téměř nevkočila, tak ho s sebou vzal jako tlumočníka.

Pobývali téměř sto kilometrů od Hila, v nejjižnější oblasti ostrovů. Na místě, kam podle legendy před mnoha generacemi dorazili první lidé z ostrova Kahiki. Pohybovali se v posvátném lese a Kumu varoval reverenda, aby dával pozor, kam šlape. „Je tu spousta bohů, mika Kalono. Spousta duchů. Budou se zlobit, když sem vkročí *haole*.“

„Nesmysl, dobrý muži,“ chlácholil ho Isaac. „Celý svět je Boží země a žádnému muži, hnědému ani bílému, není zapovězeno po ní kráčet.“

Několik uplynulých dní strávili v bezejmenné vesnici. Domorodci se s nimi velkoryse rozdělili o jídlo, přístřeší a svoje ženy. To poslední Isaac odmítl. Zatímco reverend vysvětloval Boží záměr, s nímž připlul na ostrovy, náčelník se zmínil o tom, že lidem z vedlejší vesnice by se hodily modlitby k Bohu, jehož jediným úkolem je spása trpících, protože jsou vážně nemocní.

Isaac pochopitelně nevydržel sedět se založenýma rukama, když nedaleko umírají pohani, aniž by dostali šanci dostat se do nebe.

Kumu se bál téhle části ostrova, kde pod zemí dřímá Pele, bohyně známá svou vrtkavostí a hněvem. Všude kolem nich se v hustém podrostu skrývaly vyhaslé sopečné jícný, chmurná připomínka někdejších erupcí a výronů lávy, vyslaných rozzlobenou bohyní.

Isaac se však nenechal odradit. Poslali ho sem, aby chránil duše před ztracením, a pokud to pro něho znamená strádání, tak ať.

Zatímco se prodírali hustým pralesem, vzpomínal na Emily. Stýskalo se mu po ní. Někdy si přál, aby ho Bůh neposílal na tolik výprav za spásou, a tak daleko. Rád trávil čas v přítomnosti své tiché a něžné ženy. A s tím domem měla pravdu! Konečně mají opravdový domov. Skoro jako by se ocitli zpátky v Nové Anglii. Zvláštní, kdykoliv v něm pobýval, cítil se Bohu mnohem blíž. Stýskalo se mu po kostelích se zvonice, postavených ze dřeva a kamene. Chyběl mu psací stůl s brky a kalamářem.

Nejvíce postrádal Emily, kterou si časem celkem zamiloval. Modlil se, aby se brzy dočkali dětí. Poslední dobou mu připadá neklidná a duchem nepřítomná. Dítě by ji zklidnilo a přivedlo blíž Bohu.

„Támhle ta vesnice.“ Kumu ukázal mezi silné kmeny stromů.

Zdála se opuštěná. Pak zaslechli pláč a nářek. Mají tu být nemocní. Copak už je pohřbívají? *Přišel jsem pozdě?*

Domorodci stáli na kraji mýtiny, lomili rukama a kvíleli. Několik metrů před nimi Isaac spatřil díru v zemi. Kumu se zeptal jednoho muže, co se stalo, a přetlumočil Isaacovi odpověď. Ten pochopil, že pod dítětem z ves-

nice se probořila zem. Celé tohle území je poseto krátery a pod vrstvou ztuhlé lávy se skrývají dutiny.

Isaac se opatrně přikradl k okraji jámy. Pohlédl dolů a na jejím dně uviděl chlapečka. Ležel na boku a fňukal.

„Proč tu ti lidé jenom tak stojí a nic nedělají?“ rozčílil se. „Proč se ho ne snaží zachránit?“

„Nejde to. Posvátné území. Bát se bohů.“

„Tak pro to dítě slezu sám.“ Setřásl z ramen ruksak, svlékl si kabátec a odložil klobouk.

„Ne, mika Kalono. Být moc nebezpečné. Stěny se zhroutit a zasypat vás kamení.“

„Nepřipustím, aby ten kluk zůstal v té díře. Dokud dýchá, je mojí povinností pokusit se ho zachránit. V sázce je jeho nesmrtelná duše.“

Rozhlédl se kolem sebe a došel si pro silnou liánu. „Pojď sem, Kumu, pomůžeš mi!“

„Ne ne, mika Kalono. Posvátné území. *Kapu*.“

„Kumu, přišel jsi za mnou, abych tě pokřtil. Nastal čas prokázat sílu své víry v našeho Pána. Dokaž mi, že ses otočil zády ke starým způsobům. Popři existenci starých bohů a budeš odměněn věčným životem!“

Havajec se nervózně ošil. Rozpačitě se loudal kupředu, zatímco vesničané couvali a křičeli: „*Auwe!*“

„Chytni ten šlahoun,“ poručil mu Isaac. Konec liány si omotal kolem pasu. „Přivázal jsem ho tamhle ke stromu, a ty ho budeš jistit. Slezu dolů a ty nezapomeň povolovat.“

Domorodci ztichli. Sledovali, jak cizinec mizí v zemi. Isaac pozorně hledal úchyty pro ruce a nohy. Hořce litoval, že si nevzal rukavice. Drsná láva mu rozdírala kůži. Kumu svědomitě odmotával liánu. Bylo slyšet, jak se ze stěny jeskyně odlamují kousky kamene a s rachotem se řítí na dno jámy. Rachot chvíli doprovázelo Isaacovo hlasité oddechování, ale najednou bylo ticho. Kumu se kousek po kousku opatrně blížil k zejícímu otvoru. Tělo se mu lesklo potem ze strachu, že ho bohové předků potrestají za to, že se opovážil vkročit na zakázané území.

Nezemřel, dokonce bylo ze dna jeskyně slyšet volání. „Vytáhni nás, Kumu!“

Nebylo to lehké a Kumu musel vynaložit všechny síly. Tři domorodci, poté co se ujistili, že nevstupují na posvátnou půdu, popadli liánu poblíž stromu a zatáhli. Hodně tím Kumuovi pomohli. Netrvalo dlouho a nad zemí

se objevila chlapcova hlava. Seděl Isaacovi na ramenou. Zatímco domorodci drželi liánu, Kumu se rozběhl po kluka a odnesl ho ke vzrušeným přihlížejícím, kteří jásalí a smáli se. Vzápětí šlo zachráněné dítě z ruky do ruky.

Radost byla nakažlivá, a tak trojice mužů bez přemýšlení pustila liánu a jala se také slavit. Isaac vykřikl a pak už zaslechli jen hlasitou ránu.

Kumu zařval na vesničany, aby se okamžitě chopili liány, a společnými silami táhli Isaaca vzhůru. Kumu mu pomohl na pevnou zem. Ptal se, jestli je reverend v pořádku. „Utržil jsem jen nepatrnou zlomeninu,“ odpověděl Isaac, „ale to se zahojí.“ Avšak Kumu s hrůzou v očích sledoval, jak z pravé nohy mika Kalono trčí holenní kost a řine se krev.

Vyslali běžce, aby paní Stoneové zvěstoval, jaké neštěstí potkalo jejího muže, aby na to byla připravená. Vděčná rodina zachráněného chlapce vzala reverenda do své chýše a poslala pro napravovače kostí, který žil na pobřeží. Isaac *kahunovi* dovolil, aby mu dal nohu do dlah a ovázal zeleným listím, ale odmítl vypít bylinné lektvary a místnímu knězi zakázal, aby nad ním prozpěvoval. Potom vesničany požádal, aby ho odnesli domů.

Z radosti, že mají dítě zpátky – aniž by je bohové potrestali za znesvěcení posvátného území – rodina vyrobila nosítka a šestice mužů se střídala, když kráčeli obtížným terénem.

Emily jim pospíchala v ústrety, stejně jako půlka vesnice. K její hrůze Isaaca soužila vysoká horečka, a když zvedla obklad z listů, shledala, že rána je zanícená. „Odneste ho dovnitř a položte na postel.“

Kumu přetlumočil její slova a Isaac byl konečně doma. Obyvatelé vesnice se tlačili u dveří. Byli zvědaví a taky měli o mika Kalono strach. Emily dělala zapálená rána.

Převařila vodu a jednu ze svých spodniček roztrhala na pruhy. Zatímco ránu čistila, manžel jí vyprávěl o průběhu své poslední výpravy a nehodu zlehčoval. „Ve vesnici poblíž Kalapany jsem kázal pět dní. Nakonec domorodci naházeli své modly do ohně a já jim za to věnoval úvodní stránky nové havajské bible, kterou jsem sepsal s reverendem Michaelsem. Až se tihle lidé naučí číst, seznámí se s prvními kapitolami knihy *Genesis*.“

„Zachránil jste tomu chlapci život. Kumu mi to řekl.“

„To Bůh ho zachránil. Já byl pouze jeho nástrojem.“

„Isaacu, to zranění nevypadá dobře. Je v něm špína. Dovolte mi poslat pro Puu. Má zvláštní lektvary a zásypy na léčbu infekce.“

„K ničemu pohanskému se nesnížím. Budeme se modlit, Emily. Pán mě nepřivedl na toto místo, aby mě zahubil. Má se mnou spoustu plánů, to Jeho musíme požádat o pomoc.“

Horečka ho soužila i druhý den. „Všemohoucí zhojí mou nohu, abych se mohl vrátit do Jeho služeb. Poklekněte a modlete se se mnou, Emily.“

Emily spala na rohožích v obývacím pokoji a často se budila, aby Isaaca zkontrolovala. Čtvrtého dne ji zápach upozornil, že se pod obvazem něco děje. Nohu zachvátila gangréna. „Prosím vás, dovolte mi povolat Puu,“ promlouvala zatvrzelého muže. Marně.

Isaacův stav se zhoršoval. Domorodci drželi před domem noční hlídky. Náčelník Holokai přišel na návštěvu, což Isaac uvítal, ale jakmile začal propřevovat, nemilosrdně ho poslal pryč. Pak se objevila velekněžka Pua. Laskavě k němu promlouvala a na hrud' mu položila girlandu z květin. Skláníla se nad ním jako matka, přestože byla jen o čtyři roky starší. Hladila ho a lichotila mu. Ale sotva vytáhla svazek posvátného listí a začala jím třást, vyhodil ji z domu.

Emily ho opět přesvědčovala, aby Pue dovolil ho léčit, avšak Isaac trval na svém. Dobrý Pán ho nenechá zemřít.

Konec nastal desátého dne za svítání. Když se Emily probudila, její manžel byl už studený a bez života.

Na východní část Velkého ostrova udeřila bouře a ohýbala palmy až k zemi. Trhala doškové střechy a rozmetala chýše z trávy. Emily vyběhla z domu do sílicího deště. Sama by nedovedla říct, proč to udělala, anebo co tím sleduje. Nenáviděla tenhle ostrov, nenáviděla domorodce a nenáviděla svého muže za to, že zemřel a nechal ji tu samotnou.

S rozpuštěnými vlasy se hnala po rozblácené pěšině k zálivu, kde si moře pohrávalo s ukotvenými plavidly. Déšť ji oslepoval. Mířila do přístavu. Musela někomu říct, že je Isaac mrtvý. Někomu z bílých, byť tím člověkem bude odporný pan Clarkson. Zabušila na jeho dveře a volala ho jménem. Slzy na tvářích se mísily s kapkami deště.

Vzápětí ji ze zadu uchopily silné ruce, otočily ji a ona pohlédla do vlídných, důvěrně známých očí. „Je mrtvý!“ vykřikla. MacKenzie ji vzal do náruče a kopl do dveří správcovy kanceláře.

„Chystal jsem se odplout z Honolulu do Číny,“ pustil se uvnitř do vysvětlování. „ale pojednou mě přepadla divná předtucha. Věděl jsem, že mě potřebujete. Otočil jsem *Poštolku* a pro jistotu se vrátil.“

„Neopouštějte mě, MacKenzie,“ vzlykala do jeho vlhkého kabátce.

Pohládl ji po mokrých vlasech. „Můj první důstojník pan Riordon nedávno složil kapitánské zkoušky. Je to schopný muž a touží velet vlastní lodi. Pošlu ho s *Poštolkou* do Číny a zůstanu tu s vámi, nejdražší Emily, tak dlouho, jak mě budete potřebovat.“